

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

22 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripția Chișinău, Harti Vladislav, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

KALAYANOV Vitaliy XXXXX, născut la XXXXX,
domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.10.2017 – 28.06.2018;

Instanța de apel: 09.07.2018 – 19.12.2018;

Instanța de recurs: 27.03.2019 – 22.05.2019.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni (sediul Ștefan Vodă) din 28 iunie 2018, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Kalayanov V. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza:

- art. 217 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale (15000 lei);

- art. 27, 248 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 413 (patru sute treisprezece) unități convenționale (20650 lei).

În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului definitiv i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale (25 000 lei), cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate legate de folosirea sau administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 (trei) ani.

În baza art. 64 alin. (3¹) Cod penal, instanța i-a explicat inculpatului că este în drept să achite jumătate din amenda stabilită, dacă o plătește în cel mult 72 ore din momentul în care hotărârea devine executorie.

Totodată, instanța a dispus confiscarea în folosul statului a mijlocului de transport de marca „Mercedes 300 D” cu n/î XXXXX ce-i aparține cu drept de proprietate lui Kalayanov V.

2. Baza factologică reținută de prima instanță: Kalayanov V., la 4 mai 2017, în jurul orei 09.00, fiind la volanul mijlocului de transport de marca „Mercedes 300 D” cu n/î XXXXX, urmărind scopul trecerii peste frontiera vamală a Republicii Moldova prin contrabandă a drogurilor, s-a prezentat în zona de control vamal a postului vamal „Tudora”, unde, fără a declara controlului vamal, a încercat să introducă pe teritoriul vamal al Republicii Moldova 10,39 gr. de droguri și anume marijuana, care constituie, conform Hotărârii privind aprobarea listei substanțelor stupefiante, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora nr.79 din 23.01.2006, proporții mari, care era împachetată în folie de hârtie amplasate în salonul automobilului menționat, în buzunarul din spatele scaunului pasagerului din față și în portbagajul automobilului, după roata de rezervă.

Având în vedere starea de fapt expusă supra, confirmată de probe administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 217 alin. (2) Cod penal, *păstrarea și transportarea substanțelor narcotice săvârșite în proporții mari și fără scop de înstrăinare* și art. 27, 248 alin. (2) Cod penal, *tentativa de trecere peste frontiera vamală a Republicii Moldova a drogurilor în proporții mari prin nedeclararea acestora*.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și inculpat împreună cu avocatul Durguz O.

3.1. Procurorul a solicitat casarea parțială a sentinței, în partea stabilirii pedepsei, cu pronunțarea în această parte a unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului Kalayanov V., pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 217 alin. (2) Codul penal, să-i fie stabilită pedeapsa de 6 luni închisoare, iar în baza art. 27, 248 alin. (2) Codul penal, de 1 an și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis. În baza art. 84 alin. (1) Codul penal, prin cumul total al pedepselor, definitiv inculpatului să-i fie aplicată pedeapsa de 2 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis și cu dispunerea încasării din contul lui Kalayanov V. în beneficiul statului a cheltuielilor judiciare în cuantum de 4065 lei.

3.2. Inculpatul și avocatul acestuia Durguz O. au solicitat casarea sentinței în partea confiscării speciale a corpului delict - automobilului de model „Mercedes 300 D”, n/î XXXXX, cu eliberare acestuia proprietarului. Apelanții au menționat că, prima instanță neîntemeiat a dispus confiscarea mijlocului de transport a inculpatului, aceasta fiind o pedeapsa prea aspră pentru faptele comise și inechitabilă.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2018, apelurile declarate au fost respinse, ca nefondate, cu menținerea sentinței contestate, fără careva modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele

administrare, relevate în cuprinsul sentinței. Sentința cuprinde elementele definitorii condamnării prevăzute de art. 364¹ alin. (7) Cod de procedură penală. Concluzia primei instanțe privind calificarea infracțiunilor este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componentelor de infracțiuni prevăzute de: art. 217 alin. (2) Cod penal și art. 27, 248 alin. (2) Cod penal.

La stabilirea pedepsei s-a ținut cont de criteriile de individualizare a acesteia. Astfel, la individualizarea și stabilirea categoriei și termenului pedepsei inculpatului, prima instanță a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 din Codul penal și anume de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acesteia, de personalitatea celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de condițiile de viață ale familiei acestuia precum și de scopul pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului.

Instanța de apel a mai menționat că recunoașterea vinovăției nu poate fi considerată ca circumstanță atenuantă, deoarece circumstanței respective i s-ar acorda o dublă valență juridică. Recunoașterea vinovăției a fost ca condiție la aplicarea prevederilor art. 364¹ Codul penal, respectiv fiindu-i redusă 1/4 din limitele minime și maxime ale pedepsei aplicate.

În partea ce ține de criticele procurorului vizavi de încasarea cheltuielilor judiciare, instanța de apel a făcut trimitere la art. 227, 229 din Codul de procedură penală, și a reținut că acestea sunt nefondate, iar soluția primei instanțe și în această parte este legală și întemeiată. Argumentele invocate în apel sunt neîntemeiate, deoarece cheltuielile judiciare au fost suportate pentru acumularea probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției. În sensul dat, Colegiul penal a menționat că instanța de fond corect a reținut că astfel de cheltuieli sunt suportate în cadrul urmăririi penale în vederea demonstrării vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, reprezintă cheltuieli judiciare ce sunt achitate din bugetul statului.

Cu referire la apelul declarat de inculpat, instanța, făcând trimitere la prevederile art. 106 alin. (1) – (2) lit. a) Cod penal, a consemnat că acesta este nefondat, iar automobilul folosit de inculpat pentru trecerea peste frontiera vamală a Republicii Moldova a drogurilor în proporții mari, corect a fost supus confiscării.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel procurorul o contestă cu recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare.

Temeiurile pentru declararea recursului ordinar sunt prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, deoarece decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, astfel încât soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, cât și în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată este una vădit neîntemeiată.

Partea acuzării consideră că instanța de apel verificând cauza sub aspectul legalității pedepsei penale, urma să țină cont de toate prevederile ce reglementează pedeapsa penală, individualizarea acesteia, precum și alte criterii ce țin de tratamentul juridic penal.

Astfel, la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracțiunea comisă, ambele instanțe de judecată, nu au acordat deplină eficiență prevederilor art. 61 și 75 din Codul penal, în speță incorect au ajuns la concluzia stabilirii unei pedepse non-privative de libertate.

Raportând la aspectele de individualizare a pedepsei, reieșind din cerințele legislației penale, apreciind circumstanțele cauzei penale și a faptelor imputate inculpatului recurentul consideră că instanța de apel a omis faptul că, infracțiunile comise de inculpatul Kalayanov V., se califică ca fiind ușoare și mai puțin gravă, iar caracterul și circumstanțele faptei, denotă că în privința făptașului nu pot fi folosite alte măsuri de constrângere mai blânde, ca închisoarea.

Aceste circumstanțe relevă faptul că unica și indiscutabila metodă de reeducare și corijare este condamnarea inculpatului la pedeapsa reală or, argumentele invocate la adoptarea soluției prin care instanța s-a mizat pe circumstanțe ce reiese din personalitatea inculpatului, vârsta tânără a acestuia, este căsătorit și prezența a doi copii minori în familie, nu pot substitui gradul prejudiciabil al faptelor comise, motivul și persoana celui vinovat, rezonanța infracțiunilor și impactul acestora asupra societății.

Totodată, acuzarea remarcă că deși inculpatul a acceptat opțiunea de a fi examinată cauza în procedură simplificată, potrivit prevederilor art. 364¹ CPP, totuși aceasta circumstanță relevantă la stabilirea pedepsei nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă judiciară, ce ar condiționa aplicarea unei pedepse mai ușoare cum ar fi amendă, dat fiind că inculpatul deja a beneficiat de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de sancțiunea normelor de care a fost acuzat.

De asemenea instanța de judecată a ignorat principiul prevenției generale și speciale a pedepsei, prin aplicarea pedepsei echitabile care v-a preveni comiterea infracțiunii atât de către făptuitor, cât și de către alte persoane. În speța dată, pedeapsa aplicată nu va asigura atingerea scopului expus de legislator în art. 61 Cod penal.

Procurorul mai critică decizia instanței de apel și în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată.

La examinarea prezentei cauze, procurorul a solicitat încasarea de la inculpatul Kalayanov V. în contul statului a cheltuielilor judiciare suportate în legătură cu examinarea cauzei penale în sumă de 4065 lei, compuse din costul raportului de expertiză nr. 34/12/1-R-5480 din 13 octombrie 2017 în sumă de 3 360 lei, cheltuielile consumabile - 38,75 lei și salariul procurorului - 666,58 lei.

Urmează a se constata că soluția instanței de apel, prin care a fost respins apelul procurorului referitor la neîncasarea cheltuielilor de judecată contravine normelor procesual-penale în vigoare.

Astfel, potrivit prevederilor art. 227 alin. (1) Cod de procedură penală *„Cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal.”*

Potrivit alin. (3) a aceleiași norme *„Cheltuielile judiciare se plătesc din sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate”*. Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală **și nu obligă statul să suporte cheltuielile** ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a

nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces. Totodată legislatorul a expus suficient de clar în art. 229 Cod de procedură penală obligativitatea suportării cheltuielilor judiciare de către condamnat.

Prin urmare, în situația când art. 229 alin. (1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile judiciare soluția instanțelor judecătorești de a respinge încasarea acestor cheltuieli este neîntemeiată, or procurorul în apelul declarat a făcut dovada cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizelor judiciare.

Subsidiar celor invocate supra, acuzarea remarcă că efectuarea cheltuielilor de judecată într-o cauză penală este provocată de săvârșirea infracțiunii, care evident impune desfășurarea urmăririi și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind fapta sa infracțională, deoarece fără săvârșirea acesteia astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Mai mult, prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018), alin. (2) al art. 143 Cod de procedură penală a fost abrogat - prin ce se atestă intenția legiuitorului, de a pune cheltuielile judiciare în sarcina inculpatului.

Potrivit prevederilor alin. (1) art. 3 Cod de procedură penală în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

Trecerea cheltuielilor judiciare în contul statului la părerea acuzării intră în contradicție și cu prevederile art. 16 alin. (2) din Constituția, prin care se indică că: „*Toți cetățenii R. Moldova sunt egali în fașa legii și a autorităților publice*”, iar banii cheltuiți de stat în urma acțiunilor infracționale a făptașului, care este recunoscut vinovat în modul stabilit de lege, sunt bani publici ce revin din contribuțiile cetățenilor.

De asemenea, alin. (1) art. 1398 Cod civil, prevede obligarea reparării prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiuni sau omisiuni, de cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial. Pornind de la faptul că, prin sentință în sarcina inculpatului condamnat urma să fie puse obligațiunile care trebuiau executate de acesta, adică achitarea cheltuielilor suportate de stat, însă acesta fiind practic scutit de aceste obligațiuni, în opinia acuzării fără careva temeuri legale. Astfel, se constată inegalitatea părților în proces și punerea proprietății publice, garantate de art. 127 alin. (2) din Constituția într-o situație defavorizată față de condamnatul care a acționat ilicit față de bugetul public, ceea ce, conform legislației în vigoare și jurisprudenței CtEDO, nu poate fi admis.

Generalizând experiența statelor europene la acest capitol (Germania, Estonia, Letonia, România), unde lucrurile stau altfel, practicile în domeniu la toate etapele unui proces penal, pun sarcina achitărilor pe seama persoanei care a săvârșit infracțiunea și nu pe umerii contribuabililor onești.

Astfel, experiența europeană presupune virarea sumelor necesare pentru avansarea cheltuielilor judiciare către bugetul organelor de drept pentru ca, în cele din urmă, acestea să fie achitate de persoana recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în baza

materialelor din dosar și raportat la criticele recurentului, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele motive.

Raționamentele instanței privind inadmisibilitatea recursului declarat, se întemeiază *în drept* pe dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căreia instanța examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Pentru a statua asupra netemeinicii cererii de recurs depuse de procuror instanța a făcut verificările temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, constatând că hotărârile recurate sunt conforme legii, fără a prezenta vreo lipsă, care să le afecteze, mai mult ca atât, nu există nici alte motive, neinvocate de recurent, care ar putea fi luate în considerare din oficiu, de natură să răstoarne soluția instanțelor de fond adoptate pe caz în partea individualizării pedepsei aplicate inculpatului și în partea chestiunii legate de încasarea cheltuielilor judiciare.

În corespundere cu dispoziția art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate corespunzător de către titularul cererii de recurs.

Din conținutul recursului declarat de procuror se constată că acesta, făcând trimitere la cazurile de casare prevăzute de pct. 6) și 10) din alin. (1) art. 427 din Codul de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, deoarece decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, atât în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, cât și în partea ce ține de neîncasarea cheltuielilor de judecată.

Verificând actele cauzei, raportat la alegațiile procurorului, instanța de recurs consemnează că cele avansate de recurent nu și-au găsit confirmarea, iar soluția adoptată pe marginea acestei spețe de către instanța de apel, de altfel și de prima instanță în partea neîncasării cheltuielilor judiciare și individualizării pedepsei, este legală, întemeiată și urmează a fi menținută integral.

Prin urmare, Colegiul Penal găsește vădit nefondată revendicarea procurorului în partea ce ține de pretinsa încălcare admisă de instanța de apel, prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, privitor la neîncasarea cheltuielilor judiciare din contul inculpatului pentru efectuarea raportului de constatare-științifică și altor cheltuieli aferente instrumentării acestei cauze suportate de procuror, dat fiind că, în dispoziția art. 143 alin. (1) Cod de procedură penală, este stipulat expres că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul.

În situația când efectuarea expertizei a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea acesteia urmează a fi achitate din contul mijloacelor bănești ale bugetului de stat, nu din contul inculpatului, după cum pretinde recurentul.

O atare prevedere legală expresă se conține în dispoziția art. 75 alin. (3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 cu privire la expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, unde

este stipulat că, în cauzele penale, cheltuielile pentru efectuarea expertizei sunt suportate de către ordonatorul expertizei judiciare din bugetul alocat, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 142 alin. (2) din Codul de procedură penală. Excepția despre care ne relevă legiuitorul cuprinsă în art. 142 Cod de procedură penală, nu este incidentă cauzei date.

Din actele cauzei se constată că, de către Direcția Tehnico-Criminalistică și Expertiză Judiciară Centru a fost întocmit raportul de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-2880 din 26 mai 2017, raportul dat fiind dispus de OIS al SPF „Tudora-2”, căpitanul Țîmbalist A. în vederea acumulării probatoriului pentru a-l incrimina pe inculpat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal. (f.d. 30-31)

Prin urmare, corect instanțele de fond au statuat că, plata pentru efectuarea acestei acțiuni procesuale, în sumă totală de 3360 lei, urmează a fi încasată din contul bugetului de stat, dar nu a inculpatului, întrucât o acoperire legală în acest sens nu există la moment.

Prin alte cuvinte, atât normele procesual-penale relevante cauzei, cuprinse în art. 227 - 229, precum și cele din Legea specială nr. 68/2016 amintită supra, stabilesc că responsabilul pentru achitarea plăților încasate de la stat în folosul organelor îndrituite cu efectuarea expertizelor judiciare, sunt ordonatorii unor atare acțiuni procesuale.

Mai mult, instanța de recurs consideră vădit nefondată solicitarea procurorului privitor la recompensarea cheltuielilor ce țin de salariu procurorului și celor aferente instrumentării cauzei, or toate aceste costuri sunt suportate de stat în vederea asigurării unei bune desfășurări a actului justiției.

Din ansamblul considerentelor care preced, rezultă că cheltuielile judiciare suportate pentru instrumentarea acestei cauze urmează a fi acoperite din bugetul de stat, acestea neputând face obiectul unei rambursări din partea inculpatului, în cazul în care ultimul nu le-a ordonat.

Este nefondată alegația procurorului precum că, prin modificările efectuate prin Legea nr. 316 din 22.12.2017 (*publicată în Monitorul Oficial nr.40-47/108 din 09.02.2018*), legislatorul și-a exprimat intenția de a pune în sarcina inculpatului recuperarea cheltuielilor judiciare, or prin abrogarea alin. (2) din art. 143 Cod de procedură penală și lăsarea în vigoare a celorlalte dispoziții din art. 227 – 229 Cod de procedură penală, precum și a celor din art. 75 din Legea nr. 68/2016, se subliniază *in concreto* că, compensarea cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizelor se face din contul celor care ordonează această acțiune procesuală, interpretarea extensivă în defavoare a legii procesual-penale este interzisă.

De asemenea, Colegiul Penal consideră că nu sunt incidente prezentei cauze afirmațiile recurentului despre prevederile din alin. (1) al art. 1398 Cod civil, unde se stipulează că, cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție, este obligat la repararea prejudiciului patrimonial cauzat prin acțiunile sau omisiunile sale, acest institut se referă la soluționarea acțiunii civile și nu la încasarea cheltuielilor judiciare.

Vizavi de cele evidențiate de procuror privind experiența statelor europene, la capitolul recuperării cheltuielilor suportate pentru instrumentarea unei cauze penale, din contul inculpatului, în sarcina căruia a fost reținută culpa procesuală s-au materială (Germania, Estonia, Letonia, România), Colegiul notează că, statele nominalizate prevăd

expres în legislație o atare modalitate de recuperare, iar în legislația autohtonă aceasta nu se regăsește.

Având în vedere acestea, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză nu se constată admiterea erorilor de drept semnalate de procuror și prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar la judecarea acestei cauze în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art. 227-229, 414-419 Cod de procedură penală și a pronunțat o hotărâre legală și întemeiată, neexistând vreun temei pentru admiterea recursului în sensul declarat.

Cu privire la cele consemnate în cererea de recurs vizavi de echitatea pedepsei stabilite inculpatului, Colegiul apreciază că criticele procurorului în această parte urmează a fi apreciate mai degrabă ca un „*apel deghizat*”, decât ca un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod esențial pe argumente deja examinate și analizate corespunzător în cadrul procedurii precedente, iar în prezent nu există „*circumstanțe cu caracter substanțial și convingător*”, care să justifice ingerința instanței de recurs în hotărârea executorie a instanței de apel.

Totodată, instanța de recurs reiterează că, la avansarea unei cereri de recurs partea este obligată să se expună prin argumente temeinice, asupra esenței erorii de drept pretins că a fost admisă la etapa precedentă de judecare a cauzei și modalității de remediere a acesteia. În mod special, textul recursului trebuie să conțină argumentarea ilegalității hotărârii atacate, cu indicarea temeiurilor prevăzute expres de art. 427 Cod de procedură penală (unul sau mai multe din acestea) și cu invocarea problemei de drept ce persistă în cauza deferită judecării. Simplul dezacord al părții cu modalitatea de individualizarea a pedepsei sau cu cea de soluționare a chestiunii despre cheltuielile judiciare, nu poate în sine duce la casarea unei hotărâri judecătorești, după cum pretinde în acest caz procurorul, atâta timp cât instanțele s-au ghidat de cadrul legal în soluționarea problemelor date de drept.

Prin urmare, se relevă că instanța de apel corect a consemnat că scopul pedepsei penale exclamat în art. 61 Cod penal de legislator, se materializează în măsura de constrângere statală și mijlocul de corectare și reeducare aplicat în privința condamnaților, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

La caz, ținând seama de rigorile legii în acest sens, justificat s-a conchis că Kalayanov V. urmează a fi recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale (15000 lei); art. 27, 248 alin. (2) Cod penal la amendă în mărime de 413 (patru sute treisprezece) unități convenționale (20650 lei). În conformitate cu art. 84 alin. (1) Cod penal, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, inculpatului definitiv fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 500 (cinci sute) unități convenționale (25 000 lei), cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate legate de folosirea sau administrarea substanțelor narcotice pe un termen de 3 (trei) ani.

Trasarea concluziei menționate supra, în opinia Colegiului penal, a avut la bază argumente temeinice și relevante, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt a cauzei și se mențin în vigoare până în prezent. Instanța de recurs nu constată vreun temei plauzibil pentru stabilirea pedepsei cu închisoarea în privința inculpatului, iar sancțiunea amenzii în cuantumul stabilit de prima instanță răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni din partea acestuia și a altor persoane. De aceea, intervenția în această soluție este lipsită de temei juridic, totodată având în vedere că cuantumul pedepsei definitive stabilit prin prisma art. 84 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, este în limitele prevăzute de lege.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010* a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Pe cea de consecință, având ca reper considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea acestui dosar în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat, sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripția Chișinău, Harti Vladislav, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2018, în cauza penală privind-l pe Kalayanov Vitaliy XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 19 iunie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion